

XERREM D'UN TEMA TABÚ

Aquests dies els cementeris dels nostres pobles i ciutats experimenten una vitalitat que és poc habitual. La festa de Tots Sants i la commemoració dels fidels difunts empeny a moltes persones a visitar els nínxols i casetes dels seus difunts, aclarir-les, adornar-les amb flors, encendre algun ciri i elevar pregàries per aquells que ens han precedit i que ens roben una llàgrima pel sentiment que sempre roman al cor.

El fet de morir forma part de la vida, però moltes vegades ho oblidam. Les generacions més joves ja no visiten els cementeris com ho feien els seus pares o avis. Això demostra que avui en dia la mort s'ha tornat un tema tabú, la mort ha desaparegut de les nostres cases i de la vida social, de la mort no se'n parla per no traumatitzar els petits i joves, la mort no entra dins uns esquemes on prima només la salut, la joventut i el no pensar en l'endemà. Fins i tot hem arribat al punt de maquillar la mort amb una espècie de carnaval de tardor on la sang, les vísceres i el mal gust el que fa és difuminar uns dies que més que por i terror haurien de transmetre'ns la pau i l'alegria de pensar que la mort no és el final, sinó una major naixença, com digué el poeta.

Per un creient, la mort és una experiència pasqual, és el pas de les realitats caduques a les realitats eternes. Gràcies a Crist la mort ha estat vençuda i ja no té efecte en nosaltres com diu el prefaci I de la missa de difunts: "la mort, Senyor, no destrueix la vida dels qui creuen en Vós, tan sols la transforma i quan se'ls desfà la casa de l'estada terrenal en troben una altra d'eterna al cel". La vida no queda destruïda, es transforma.

Per això, una festa com la que celebrarem ens convida a xerrar de la mort amb total naturalitat, la naturalitat que brolla de la fe. I com a creients és necessari que un moment o altre conversem amb els nostres familiars sobre quines són les nostres darreres voluntats, especialment concretar un tema tan important com el funeral. Ho dic perquè avui en dia moltes persones creients, que en vida han estat practicants i membres de la comunitat, queden sense funeral perquè la família no ho ha volgut, sense pensar en la voluntat del difunt.

El funeral, més enllà de les connotacions socials que pugui tenir, és una celebració de la fe on pregam pel repòs etern del difunt, oferim el Sacrifici eucarístic en sufragi del nostre germà i on imploram al Pare de la misericòrdia que l'aculli en el seu Regne. Una celebració que s'ha de viure amb fe, amb molta esperança i amb el goig de saber que la vida no acaba.

Passem del tabú del "siguis on siguis" a desitjar "que al cel siguis" perquè si ens estimam els nostres difunts, els desitjarem eternitat en el cor del Pare del cel.